

РЕШЕНИЕ

№ 664

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Наталия Ангелова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12413** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение № 816 от 27.10.2021г. по НАХД № 9511/2021г. на СРС, НО, 116-ти състав е отменено Наказателно постановление (НП) № 579892-F592257 от 31.05.2021г., издадено от и.д. зам.-директор на ТД на НАП-С., с което на основание чл.182, ал.2 вр. ал.1, във вр. с чл. 182, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) на жалбоподателя [фирма], с ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 4421.4 лева за нарушение на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от ТД на НАП – С. чрез юрисконсулт Р. Ц., с която се навеждат оплаквания за неправилност на същото поради необоснованост и нарушение на закона. Твърди се, че съдът не е съобразил всички доказателства по делото и е направил погрешен извод, че е налице предпоставка, обуславяща приложението на чл. 28 от ЗАНН, при което това е единственото основание за отмяна на НП. Излагат се аргументи, че в случая не може да намери приложение разпоредбата на чл. 126, ал. 2 от ЗДДС, тъй като хипотезата касае единствено грешки относно неправилно отразени данъчни документи, но не е приложима относно невключени такива. В тази връзка счита, че, когато е налице невключен данъчен документ, безспорно намира приложение хипотезата на чл. 126,

ал. 3, т. 1 и т. 2 от ЗДДС, тъй като такива грешки се поправят, като лицето писмено уведомява компетентния орган по приходите за невключен данъчен документ. Поддържа, че подаването на уведомление от дружеството на 26.01.2021г. не е смекчаващо отговорността обстоятелство, тъй като представлява задължение по чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС. Касаторът намира, че с извършеното нарушение са засегнатите обществени отношения, охранявани от нормите на ЗДДС, които са с особена обществена значимост, предвид свързаността им с правилното и ефективно прилагане на фискалната политика на държавата, а оттук и засилената им защита, което законодателят е манифестирал с установените по-високи размери на предвидените санкции. Искане се постановяване на съдебно решение, с което да бъде отменено решението на СРС и потвърдено процесното НП, ведно с определената с него санкция. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуално оставяне в сила на първоинстанционното решение -се възразява срещу размера на претендирания от дружеството адвокатски хонорар, като се моли да бъде намален до минимума от 100 лв. за всяка съдебна инстанция.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. П., която поддържа жалбата. Ответникът - [фирма], не се представлява, но оспорва касационната жалба чрез депозиран отговор и писмени бележки от пълномощник- адв. З.. Намира решението на СРС за правилно и обосновано, конкретно с оглед пълния и логичен анализ на представените доказателства. Акцентира се върху последващите действия на нарушителя в опит да отстрани нарушението, които се твърди да водят до извод, че липсва намерение за укриване на процесната фактура, както и върху това, че нарушението е първо за дружеството, въпреки че упражнява търговска дейност от 10 години. Моли да бъде оставено в сила решението на СРС като правилно предвид преценката за наличие на маловажен случай, алтернативно –счита, че НП е незаконосъобразно поради неправилно определяне на санкцията. Според ответника същата следва да бъде определена въз основа на сумата от 7 822,68лв., представляваща определения по-нисък размер на данъка за данъчния период, а не сумата на данъка по неотразения данъчен документ. Поддържа се, че не е доказана материална компетентност на административно-наказващия орган. Претендира разности по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 660лв. с ДДС по представен списък и доказателства за реалното му договаряне и заплащане.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН, и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС въз основа на събраните по делото доказателства е установил следната фактическа обстановка:

В законоустановения срок по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, от [фирма] е подадена справка-декларация за ДДС на 10.01.2020 г. за периода 01.12.2020г. - 31.12.2020г. с деклариран резултат - ДДС за възстановяване в размер на 9 856.87лв. Заедно със справката-декларация са подадени и отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС за м.12.2020г. В дневника за продажби за данъчен 01.12.2020г. - 31.12.2020г. на [фирма] не бил отразен издаден от дружеството данъчен документ – фактура №110000275/30.12.2020г., за извършена доставка на услуги на [фирма], с ЕИК[ЕИК]. Фактурата била с данъчна основа 88 427.97лв. и начислено ДДС в размер на 17 685.59лв. След като горното било констатирано от управителя на дружеството, счетоводителката на същото /свидетелката Б./ опитала да подаде в НАП по електронен път коректна и пълна декларация по чл.124 от ЗДДС на 14.01.2021г. – краен срок за подаване на декларациите за данъчен период м.12.2020г., но при входирването ѝ системата изгубила функционалност и не позволявала продължаването на операцията. Б. помислила, че въпреки това декларацията е била приета, тъй като и преди имала подобни случаи. При проверка на следващия ден тя установила, че декларация не е подадена и се опитала на 15.01.2021г. отново да я подаде, но системата отказала поради изтекъл срок за това. Въпреки това на 15.01.2021г. с платежно нареждане от същата дата по сметката на НАП от дружеството била преведена сумата от 7 830 лева, която представлявала размерът на дължимото ДДС за периода декември 2020г., който бил формиран между разликата от ДДС за възстановяване по неточната декларация и ДДС за внасяне след необходимите корекции при отчитане на данъка по горепосочената фактура. Б. се свързала със свидетелката И. -актосъставител, с молба да се даде възможност за подаване на коригираща декларация, но ѝ било отговорено, че редът е по чл. 126, ал. 3 ЗДДС – чрез справката-декларация за следващия период. На 26.01.2021г. от дружеството било входирано уведомление до ТД на НАП – С., офис И., в което били изложени обстоятелствата във връзка с невъзможността да се подаде декларация, с искане от НАП да отвори регистрите за м.12.2020г., за да могат да подадат коректна декларация. Директорът на ТД на НАП -С. отговорила с писмо, че това е невъзможно, а следва да се включи фактурата в отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС за данъчния период, през който грешката е установена.

Процесната фактура била отразена в дневника за продажбите за данъчен период м.януари 2021г. и включена в подадената за същия период справка-декларация по чл. 125 от ЗДДС с вх. № 22142642232/13.02.2021 г.

Органите по приходите направили констатация, че с гореизложеното дружеството е нарушило чл. 124, ал. 2 от ЗДДС, с оглед на което било поканено да изпрати свой представител в офиса на НАП за съставяне на АУАН. На 18.02.2021г. в присъствието на пълномощник на дружеството бил съставен АУАН с № F592257, който му бил връчен. Въз основа на АУАН и при идентично описание на нарушението и правната му квалификация е издадено Наказателно постановление (НП) № 579892-F592257 от 31.05.2021г. от и.д. зам.-директор на ТД на НАП-С., с което на основание чл. чл.182, ал.2, вр. ал.1 от ЗДДС, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 4421.4 лева за нарушение на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС.

За да отмени НП, въззивният съд е приел, че АУАН и НП отговарят по форма на изискванията на ЗАНН, издадени са от надлежен орган и в рамките на неговите пълномощия, констатираното нарушение е описано в акта за установяване на административно нарушение, по идентичен начин е описано и в наказателното постановление, подведено е правилно под съответната норма на материалния закон.

По същество е приел за безспорно извършването на вмененото на дружеството нарушение на чл. 124, ал. 2 ЗДДС, изразяващо се в бездействие да бъде включена в справка-декларация за данъчен период м.12.2020г. фактура №[ЕИК]/30.12.2020г., с данъчна основа 88 427.97лв. и начислено ДДС в размер на 17 685.59лв. Съдът обаче е стигнал до извод, че макар да е извършено административно нарушение, неговата обществена опасност е толкова ниска, с оглед спецификата на случая, че същото за маловажен случай по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК и е приложил освобождаващата от отговорност норма на чл. 28 от ЗАНН. Обсъдено е в тази връзка, че е бил неуспешен опитът да бъде подадена в срок нова поправена справка-декларация поради технически причини, както и последващите действия на нарушителя с цел да отстрани нарушението.

Касационният състав намира постановеното решение за валидно, допустимо и правилно.

На първо място, следва да се маркира, че е правилна констатацията на СРС, че НП е издадено от надлежен орган и в производство без процесуални нарушения. Подобен довод е бил правен от дружеството с жалбата му, както и в отговора по касационната жалба, но в производството пред въззивния съд са представени Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020г. на изп. директор на НАП, в чиято т. 1.3,б.“в“ е предвидена компетентност на териториалните директори на НАП, техните заместници и т.н. да издават наказателни постановления по чл. 182 от ЗДДС. Съгласно Заповед № 366/17.05.2021г. на изп. директор на НАП, считано от 18.05.2021г. П. Н. Г., който е издал процесното НП, изпълнява длъжността зам.-директор на ТД на НАП -С., до назначаване на титуляр на длъжността, но за не повече от 6 месеца. НП е издадено на 31.05.2021г., тоест в посочения в заповедта срок. С това настоящият състав, както и СРС, намира за безспорно доказана материалната и териториална компетентност на АНО към датата на издаване на процесното НП.

По същество следва да се съобрази, че нарушението, за което е санкциониран ответникът по касация, е квалифицирано по чл. 124, ал. 2 ЗДДС, съгласно който „регистрираното лице е длъжно да отрази издадените от него или от негово име данъчни документи, както и отчетите за извършените продажби по чл. 119 в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени“ /изр. първо/. В случая между страните не е спорно, че фактура №[ЕИК]/30.12.2020г., с данъчна основа 88 427.97лв. и начислено ДДС в размер на 17685.59лв., която е издадена през данъчен период м.12.2020г., не е отразена в дневника за продажби за същия период, а в следващия -м.01.2021г. Безспорно е също така, че за пропуската е уведомена ТД на НАП -С., която е дала указания отразяването на фактурата да стане с отчетите за следващия данъчен период.

На основание чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс. Легалната дефиниция за маловажен случай се намира в чл. 93, т. 9 от НК – „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Понастоящем такава легална дефиниция се съдържа и в пар. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, изм. с ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г. - „маловажен случай“ е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или

неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Уредба намира в пар. 1, т. 5 от ДР на ЗАНН и „явно маловажен случай“, а именно - когато нарушение е налице, но деянието разкрива явно незначителна степен на обществена опасност.

На следващо място, по оплакванията за необоснованост на обжалваното съдебно решение, касационният състав не намира основания за такъв извод. СРС е обсъдил в пълнота, всестранно и поотделно всяко от доказателствата, като не се е ограничил само до свидетелските показания на свидетелката Б., както твърди касационният жалбоподател. От друга страна, последните са подкрепени и от писмените доказателства по делото. Налична е по делото разпечатка - визуализация на работен плот при използване на онлайн услуга на НАП за подаване на справка-декларация от 14.01.2021г., от която е видно, че е направен опит да бъде подадена повторна такава, който се е оказал неуспешен. С оглед на това неоснователно се твърди от касатора, че това не било доказано.

В тази връзка следва да бъде посочено, че в чл. 126, ал. 2 ЗДДС изрично е записан редът за коригиране на подадени отчетни регистри пред НАП в срока за първоначалното им подаване, а именно – „грешките, установени до изтичането на срока за подаване на справка-декларацията, се поправят, като лицето извърши необходимите корекции и подаде отново декларациите по чл. 125, ал. 1 и 2 и отчетните регистри по чл. 124“. Следователно, системата на НАП има такава функционалност да приеме повторна справка-декларация и не това е причината за неуспешното ѝ въвеждане. Установено е безспорно също така, че на 15.01.2021г. с преводно нареждане от дружеството е наредена сума по сметка на НАП в размер на 7 830 лв. – малко над сумата на ДДС за внасяне по неуспешно входираната справка-декларация, която съответства на стойностите в случай, че беше отчетена процесната фактура. Безспорно е също така, че управителят на дружеството е инициирала кореспонденция с ТД на НАП С., с която е подала уведомление, че не е отразена фактурата в данъчен период м.12.2020г., в кратък срок след установяване на това обстоятелство. С оглед на изложеното настоящият състав споделя извода на СРС, че в случая са налице множество обстоятелства – водещи до извода, че нарушителят е предприел действия по отстраняване последиците от нарушението /макар деянието да е формално, а не резултатно/, които взети заедно в съвкупност обуславят много ниската степен на обществена опасност на нарушението, отклоняваща се от типичната такава, която е имал предвид законодателят при уредбата на административно-наказателната отговорност за това нарушение. Спецификата на нарушението като формално, не обуславя извод за неприложимост на нормата на чл. 28 ЗАНН /ред. ДВ. бр.105 от 19 Декември 1991г./ Н., изключваща формалните нарушения от приложението на чл. 28 ЗАНН не съществува в действащото законодателство.

Следва да бъде посочено, че не се споделят доводите на процесуалния представител на касатора, че в случаите на неотразен данъчен документ се прилага чл. 126, ал. 3 ЗДДС, а ал. 2 от същия е неприложима. Разграничението на двете хипотези се състои единствено в това дали корекцията се заявява преди или след изтичане на срока за подаване на месечните отчетни регистри и справка-декларация. Няма разлика или

диференциация на реда за това в зависимост от вида на допуснатия пропуск при подаване на съответните данни към НАП. Това е видно и от систематичното място на двете разпоредби – като част от чл. 126 със заглавие „Корекции след деклариране“, веднага след ал. 1, която гласи, че „допуснати грешки в подадени декларации по чл. 125, ал. 1 и 2 вследствие на неотразени или неправилно отразени документи в отчетните регистри по чл. 124 се коригират по реда на ал. 2 и 3“, така и от изричното посочване на типа грешки - вследствие на неотразени или неправилно отразени документи.

С тези мотиви настоящият касационен състав намира, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила в цялост, включително и в частта за разноските. В тази връзка съдът намира следното: СРС е обсъдил и приел за основателно възражението за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, като го е намалил до предвидения в чл. 7, ал. 2, вр. с чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер. Правилно са приложени посочените законови норми и правилно е изчислен минималният размер на адвокатския хонорар спрямо тях, при което сумата на присъдените на страната разноски, като съответстващи на закона, на правната и фактическа сложност на делото, се подкрепя от настоящия състав. По разноските в настоящото съдебно производство:

В настоящия случай ответникът не е представляван от процесуален представител в съдебно заседание. Защитата се изразява в изготвяне на отговор на касационната жалба и писмени бележки. Съгласно чл. 18, ал. 1 от Наредбата „за изготвяне на жалба срещу наказателно постановление без процесуално представителство възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 на базата на половината от размера на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 50 лв.“. Изрично не е уреден размерът на адвокатското възнаграждение в случаи като настоящия, поради което следва да бъде приложена по аналогия горната норма на чл. 18, ал. 1 от наредбата, или да бъде осъден касатора да заплати на ответника по касация разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер на 330лв.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 816 от 27.10.2021г. по НАХД № 9511/2021г. на СРС, НО, 116-ти състав.

ОСЪЖДА ТД на НАП - С. да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 7, разноси по делото в размер на 330лв. (триста и тридесет лева).

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **ЧЛЕНОВЕ:** 1. 2.